

Всеки един строи кораба на своя живот и сам по себе си светът е една огромна корабостроителница

Всеки човек, или поне много голяма част от хората, се стреми към успешен, смислен и щастлив живот. Още от самото начало ни е внедрено, че сме тук, за да постигнем нещо и не трябва да губим времето си. Дотук е просто и ясно – възложена ни е задача, но сега идва интересното – нямаме точно описани указания. Всеки трябва да стигне до целта по свой собствен начин.

Има страшно голям брой хипотези, вярвания, митове, легенди, мнения как точно работи нашият свят. Дали всичко е предопределено, има ли съдба, някой напътства ли ни, управлява ли ни, имаме ли истинско право на избор, ние ли сме си господари – нямаме отговор. Аз съм на мнение, че всеки е способен да вярва в каквото поиска и така да живее и постига успеха и щастието си.

Ако приемем, че всяка наша стъпка, решение и мисъл са предопределени, това означава, че не сме свободни. За мен цялото това нещо е безсмислено – никой да няма контрол над живота си, просто да се въртим в някакъв безкраен кръг като машини. Звучи потискащо и изкуствено. Може би за някои обаче е успокояващо – фактът, че всичко е наредено предварително и това, което се случва е точно това, което трябва да случи. За всяко нещо има две страни, както и предимства и недостатъци, важното е да намерим кое работи за нас.

Друго вярване е ние да сме си собствени господари, което е точно отсрещната крайност. Има хора, които смятат, че са способни на всичко, няма кой да ги спре и отричат каквато и да е сила да управлява постъпките им. Това е доста вдъхновяващо от една страна, тъй като е много важно да вярваме в себе си, в решенията си, да сме уверени. Несигурните и колебливи хора срещат големи трудности или тези, които чакат някой да им подскаже следващия ход. Въпреки това, всяка крайност е по някакъв начин разяждаща. Не трябва да се

мислим за най-велики, най-висши. Никой от нас не бива да забравя да е здраво стъпил на земята и да уважава факта, че няма как да сме напълно сами или най-силни в тази огромна вселена. Всеки има правото да спори с мен или по-скоро да има различно мнение, но това е моята истина.

Последната хипотеза е именно моята – моето разбиране и начин на живот. Аз съм на средата на двете крайности – убедена съм в способността сама да градя себе си и живота си, но знам, че има някаква сила, енергия, която огрява пътя ми и също така вярвам в съдбата, отново по мой си начин. Не харесвам този израз, че нещо определя бъдещето ти, било то семейство, роден град, финансово положение или какъвто и да е друг фактор. Ти си този, който определя себе си и възможностите си и много млади хора имат нужда да чуят това. Ти строиш кораба на своя живот. Ти сбъдваш мечтите си, ти намираш щастието си, никой не е способен да направи тези неща за теб, освен ти. Всеки дава мнение, насоки, критики, иска да те превземе, но само ако ти му позволиш. Всички сме тук с някаква цел, незаменими и неповторими сме, имаме съдба. Не такава съдба обаче, която е строго определена и неконтролируема. На всеки му е дадено нещо при появяването му на този свят – талант, умение, качество, което ще открие и развие по свой собствен уникален начин. Тук идва помощта на съдбата, но като ти я контролираш в своя полза. Ти избираш как ще изглежда корабът ти и какви усилия ще положиш за него. Трябва да се възползваш от всеки инструмент, който имаш, да разработиш всяка своя идея, да осигуриш стабилност, да изхвърлиш зад борда всичко, което може да те накара да потънеш.

Каквото и да става, не губи себе си. Следвай мечтите си, те знаят пътя. Помни, че като твоя кораб няма да има никога, превърни го в най-добрата версия на теб и живота ти. Най-важното накрая е да се гордееш с творението си и да се радваш за всеки друг успял – все пак всички сме част от тази огромна корабостроителница.